

STUTTSØGA

NÆRRI
MÍN
GUD,
TIL TÍN*Hanus Kamban*

Miranda kom út úr The River Café, læt hurðina aftur eftir sær og gekk tey fáu sporini oman til vegin, har súkkulan stóð. Timburstáplarnir niðri við áarbakkan dagaðu í skýmingini, sum stór, klombrut djór, ein prámur lá við ta viðabygdu bryggjuna, sökkladin næstan, men tey veldugu vestanfjöllini sá hon ikki, sansaði bara teirra hammiklu, kavataktu nánd, djúpblá vøtn við laks og eyriðu, sedurtrø, furunnar harpiks. Miranda fór til gongu, leiðandi súkkuluna, kvøldið var fyllt við heystsins royki, úr húsum og urtagørðum.

Áin var stór í kvøld, hvít í støðum, líkasum kókaði, eftir hesum breitt streymandi stræti, hjá viðabulum, jollum, prámum og timburskipum, var Thomas komin ein dagin, um várið var tað, við einum pjøka og einum violinhúsa, brúnur sum mahogni, í einum leðurjakka, sum klæddi honum, hóast hann bar merki av øllum heimsins sliti, og í eini dimmari kaskett, sum peiggjaði eitt sindur á skák, ólýðin, respektleys. Hann kom inn á kaffistovuna stutt eftir middag, bað um kaffi, eina ferð, tvær ferðir, varð sitandi, prátandi við arbeiðsmenn frá sagvirkinum, seinni bað hann um døgurða, og tá ið hon skuldi fara, sat hann har enn, við eitt borð við vindeygad. Í tí hon skuldi fara, læt í henni, hon visti ikki hvi: “Hvar býrt tú?” og “Eg veit ikki,” svaraði hann, men so, sum fekk hann eitt

hugskot, legði hann aftrat: “Hevur tú eitt kamar, eg meini, fyri eina nátt?”

Tað var tilvild, hann var leysur kroppur, hevði bara hug at fara upp á land ein dag ella tveir at strekkja sær beinini, áðrenn leiðin gekk víðari, oman til onkra havn sunnanfyri, at finna sær nýggja hýru, og, sum hann ofta seinni tók til, býurin við sagvirkinum og tí litla tónleikaháskúlanum segði sær onki. Tað var ikki fyrr enn út móti heysti, tá ið rim legðist á trøini og roykur vesaði upp úr bungalowunum á fjallahøvðini eystanfyri, at hann fyrstu ferð hugsaði, at hetta plássið átti vakurleika. Hann fekk arbeiði á timburverkstaðnum hjá Dillon, hann gjørdist partur av Kvartettini, og fólk høvdu vant seg við, at tey søgdu ikki longur, eitt sindur eyrnandi, Miranda, men, meira treystliga, Miranda og Thomas, eitt nú, um ein føðingardagur var, “Miranda og Thomas koma eisini”. Men borgari av búføstum slag var Thomas ikki, hann varð verandi maðurin í tí skáksettu kaskettini, sum kom oman eftir ánni ein dag og líkasum sløddist upp á land. Farumkring. Ella kanska lagna.

Í niðastu skuffu í sínum litla náttborði hevði Miranda eina lummabók, har hon skrivaði dagatalið, sum hondverkarar gera, fyra strikur, so eina á skák tvørturum, vóru hundrað, setti hon striku undir og byrjaði á nýggjari reglu. Við talið 241 hevði hon skrivað eitt NB!, tað var tann

dagurin, tey giftust. Ein kaldan desemberdag, stutt fyri jól, var hon farin niðan til Faðir Mackenzie. Hann legði pípunu í marmorskálina á skrivarborðinum, hugdi upp á hana, og ein spurningur leikaði, drálandi, í tí milda, holdmikla andlitinum:

– Er tað ... álvara?

– Ja, segði hon. Eina løtu var steðgur. Roykurin buktaði seg úr pípunni, í mjáum ringum. Hon helt seg síggja møði, og eitt bragd av iva, í andlitinum á tí gamla manninum.

– Tað er nokk í lagi, segði hann so og smiltist. Faðir Mackenzie hevði fylgt henni frá barni av, og hjá honum hevði hon gingið í sunnudagsskúla. Hann doyði tríggar mánar seinni, ein nárligan deyða. Tá ið Miranda bað sína kvøldbøn, hugsaði hon ofta, at himmiríki, nú hann var farin hagar, undan sær, fór at vera eitt gott stað at koma í.

Talraðið í tí litlu bókini var nú komið upp á 545, nóg mikið til, at tann fremmandi, sum var dottin upp á land hin minniliga várdagin, hevði havt tíð at fortelja sína søgu meira enn eina ferð. Hann hevði mynstrað við einum russiskum skipi tríggar mánar, áðrenn tann mikli bardagin byrjaði, teir vóru á havinum í 117 dagar, provianturin spiltist, vatnið rotnaði, kom skipið í havn, vóru teir hildnir niðri í lastini fyri tilskálkaðum lúkum. Tá ið teir komu til Mel-

bourne, vóru fyra av manningini deyðir av mateitran, men tá var skiparin óskettin við vaktarhaldinum, so tað lukkaðist honum og einum øðrum at rýma. Hýru høvdu teir onga fingið alla hesa tíðina, men tað eydnaðist teimum, eftir reikan inni í landinum í tveir dagar, at fáa vegarbeiði, sum var væl lønt, so tað bar til hjá honum at ganga til undirvísing í violinspæli, sum var hansara stóri áhugi. Thomas mynstraði við einum skipi, sum sigldi millum New Zealand og Tasmania og kom soleiðis til Vinskaparoyggjar, eitt kongaríki, har sól og varmi var alt árið, og ivaleyst av kokosmjólk og alskins breyðfruktum, har ongin nýttist at arbeiða, og veitsla var hvønn dag, og har íbúgvarnir á kvøldi leiktu á eitt ljóðfari ið minti um harpu, dansaðu, sungu og drukku kava. Tá ið tað frættist, at hesin fremmandi dugdi at leika á einum ókendum ljóðfari, bleiv hann miðdepilin í kvøldsins vertskapi, undurvakrar gentur, prýddar við blómukransum, flokkaðust um hann, og eitt kvøldið varð hann kallaður inn í eitt víðils í skóginum, har, undir einum veldugum leyvtjaldi, Hansara Hátign, kongur sjálvur, helt ting saman við húski, tænarum og ráðharrum. Kongur hevði frætt um hansara kynstur og bað hann nú um at iðka tað fyri sær og síni hirð, og hetta kvøldið var hansara kvøld, hann spældi eitt úrval av teimum bestu